

stotink, na katerem je med ribo polenovko in žitnim klasjem vtisnjena peteroostna zvezda. — Nato sem stopala po stopnicah navzdol v obširni prostor, ki zavzema vse podzemlje pod razkošnim oltarjem. Mogočno! Na prvi mah mi je ta kriptna naredila vtis, kakor da sem prestopila prag rimskih katakomb. Par gruč ljudi je stikalo glave pred to ali ono znamenitostjo, a po govorici sem spoznala, da se slovenska kri pretaka le po mojih žilah. — Vse, kar obdaja to posvečeno prostornino, stene in tlakovita tla, vse ima svojo zgodovino. Razen jakih obokov poseduje to skrito blagoslov-

sličic ter jo zaprosila pojasnila. In ona ne le, da mi je razodela, kako je z obema stebroma v zvezi legenda, marveč mi je dotično, sicer v slabi nemščini, a s pomočjo mojega vmešavanja, tudi docela raztolmačila.

Tej kripti, oziroma katedrali vobče, je postavil temelj rimsko-katoliški svetnik Lavrencij. Le-ta je namreč sklenil sezidati hram božji z lastnim trudom in prispevkom. Ali vse njegovo delo se je zavijalo s slehernim dnem v tajnostno početje. Vse, kar je namreč dozidal podnevi, mu je nevidna roka razrušila ponoči, tako da je z

MAKEDONSKI PROSTOVOLJCI STRELJAJO NA TURKE.

ljenišče nič manj nego triindvajset stebrov. Izmed teh vzbuja izredno pozornost brezdvomno v vsakem obiskovalcu gotovo onadva, ki sta skoro nasproti vhodu. Oba objemljeta namreč človeški telesí. Enega se je z vsemi štirimi oklenila moška postava, drugega se je ovila ženska. Ker drži le-ta v naročji dete, skuša braniti steber še s svojimi dolgimi lasmi. Ob prvem pogledu me je prešinila misel, da je kipar, ki je izklesal čudni prikazni, moral imeti pred očmi ne samo kak poseben, ampak tudi določen motiv. S tem pomislekom se je vzbudilo v meni zanimanje, da sem stopila poizvedujoč k nadzorovalki in prodajalki raznih

naslednjim jutrom moral pričeti iznova. Dalje časa je vztrajal v potrpežljivosti, misleč, da ga Stvarnik izkuša. Ali končno je prenehala tudi njegova jeklena vztrajnost, ker je došel do zaključka, da tiči ob razrušenju njegovega dela brezdvomno prst božji, to je, da mu Bog na ta način dokazuje, kako ne mara njegovih naklonjenosti. S to turobno mislijo je žalostno taval nekega jutra po krajini, ki je štela takrat le nekoliko prebivališč; tu ni niti opazil, kako se mu je nekdo približal, ter se je zdramil iz zamaknjenosti šele potem, ko je začutil na rami tujo roko. Pred seboj je zagledal neznanca, ki je bil pa tolik orjak, da